

นิทานเวตาลเรื่องที่ 6

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 6

พระราชชาติวิกรมเสนเสด็จกลับไปยังต้นอโศก
จับตัวเวตาลพาตบาศเสด็จมุ่งหน้าไปยังสุสานที่นัดพบกับโยคีศานติศีล ระหว่างที่เดินทางมาในความเงียบครู่หนึ่ง
เวตาลก็เอ่ยขึ้นมา "อารยบุตร ข้าสัจเกตุดูพระองค์ก็เป็นคนฉลาดและกลาหาญมีน้อย ข้าซักจะรักพระองค์แล้วสิ
ฉะนั้นข้าจะเล่านิทานถวายให้ทรงฟังเล่นเพลิน ๆ ลักเรื่องหนึ่ง โปรดทรงสดับเถิด"

ในอดีตกาลมีพระราชผู้มีพระนามบันลือในพิภพองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า พระเจ้ายศเกตุ ครองราชสมบัติ ณ นครโสภณดี
และในนครนี้เอง มีเทวาลัยของพระเคารี(ผู้มีผิวสีเหลืองอ่อน หรือสีนวล เป็นชื่อของพระอมมาเหสีพระศิวะปางใจดี)
ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเทวาลัย มีทะเลสาบอันงดงามชื่อ เคารีตีระตะ(ฝั่งน้ำ
หมายถึงเทวาลัยริมหน้าอันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้จาริกแสวงบุญ) และทุก ๆ ปีจะมีการฉลองในวันขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนอาษาณะ (เดือน ๘
ตราวเดือนกรกฎาคม)จะมีผู้คนทั่วทุกมุมโลกเดินทางมากระแสนกันที่นี้เป็นประจำ

ครั้งหนึ่งในวันดังกล่าวนี้ มีชายคนหนึ่งชื่อธนวละ เดินทางมาจากแคว้นพรหมสถล เขาได้เห็นสาวงามผู้หนึ่งชื่อมัทนสุนทร
บุตรของชายชื่อศุทธภฏ มีเรือนร่างเจิดโฉมราวอภิสวรรค์ กำลังเล่นน้ำอยู่ในบึงนั้น
หัวใจเขาก็ถูกนางยัดแน่นราวพระจันทร์ถูกเงาราหูเขาเบียดบัง เขาพยายามสืบถามจนรู้ว่านางชื่ออะไร และอยู่ในตระกูลอะไร
จากนั้นเขาก็เดินทางกลับบ้าน มีแต่ความหลงใหลในตัวนางอย่างไร้ทางเวน เขาคิดถึงนางจนกินไม่ไดนอนไม่หลับ
ในที่สุดเมื่อถูกมารดาซักไซ้บ่อย ๆ เขาก็จำใจยอมเผยความจริงว่าเขาหลังรักนางมัทนสุนทร และปรารถนานางแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
นางได้ฟังก็เลาไหสวามีของนางชื่อวิมลลูฟิงโดยตลอด ผู้เป็นบิดาได้ทราบเรื่องก็เข้ามาหา
แลเห็นลูกรักตกอยู่ในภาพเศราเศกทอแทเช่นนั้นก็กล่าวว

"ลูกของพ่อ ไฉนจึงเป็นทุกข์เป็นร้อนเช่นนี้ เรื่องนี้ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลย ศุทธภฏจะต้องให้ลูกสาวเขาแต่งงานกับลูกแน่ ๆ
ถ้าพ่อไปเจรจาต่อเขาด้วยตนเอง ทั้งนี้ก็เพราะพ่อกับเขาดังก็มีฐานะเท่าเทียมกันทั้งทรัพย์สินและกิจการงาน
พอรู้จักเขาและเขาก็รู้จักพ่อดี เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ไม่ยากเลยในการที่จะไปพูดกับเขา"

เมื่อปลอบโยนบุตรชายดังนี้แล้ว วิมลก็ค้ำยันค้ำยอให้บริโศกข้าวน้ำตามปกติ
และในวันรุ่งขึ้นเขาก็พาลูกชายไปยังบ้านของศุทธภฏ เจราสู่ขอบุตรสาวของเจ้าของบ้านให้แก่บุตรชายของตน
ศุทธภฏก็ยินดีที่จะยกนางให้โดยมิตรีไมตรี และเตรียมหาฤกษ์ยามดีไว้เรียบร้อยแล้ว
ครั้นได้เวลาอันเป็นมงคลก็จัดการแต่งงานนางมัทนสุนทรกับทมนวลแล้ว เมื่อชายหนุ่มได้นางมาเป็นคู่ครองสมใจนึกแล้ว
ต่อมามิชาก็พานางเดินทางกลับมาอยู่บ้านบิดาของตนด้วยความสุข และนางทมนสุนทรก็เช่นเดียวกัน นางรักสามีตั้งแต่พบครั้งแรก
จึงยินดียอมเป็นภรรยาของเขาโดยไม่มีข้อเกียจจนดวยประการใด ๆ

วันหนึ่งขณะที่ชายหนุ่มมีความสุขด้วยครอบครัวของตนที่บ้าน พลันน้องเมียของนางมัทนสุนทรก็เดินทางมาเยี่ยมที่บ้าน
ทุกคนต่างก็ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี นางมัทนสุนทรนั้นหวังเข้ามาสวมกอดน้องชายของนางด้วยความดีใจ
พลางได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันด้วยความคิดถึง หลังจากที่ชายหนุ่มได้พักผ่อนชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว เขาก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า

"บิดาของข้าให้มาเชิญนางมัทนสุนทรกับลูกชายไปยังบ้านของเรา เนื่องด้วยทางบ้านกำลังทำพิธีฉลองพระพุทธรูปเทวี"

เมื่อได้ยินดังนั้น บรรดาญาติพี่น้องของฝ่ายชายก็เห็นสมควรด้วย และเลี้ยงดูปู่เสื่อชายหนุ่มในวันนั้นอย่างเต็มที่ด้วยโภชนาหารและสุราเมรัยครบถ้วน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ธนวลจะออกเดินทางไปบ้านพ่อตาพร้อมด้วยนางมัทนสุนทรและน้องชายของนาง ทั้งหมดมาถึงเมืองโสภณดี และเห็นมหาเทวาลัยของพระพุทธรูปอยู่ข้างหน้า จึงเดินเข้าไปไกลและกล่าวแก่ภรรยาและน้องชายของนางด้วยศรัทธาอันเปี่ยมล้นที่มีต่อพระเทวีว่า

"เราเข้าไปในวิหารของพระแม่เจ้ากันเถอะ"

เมื่อน้องชายของนางได้ฟังดังนั้น ก็กล่าวแก่พี่ชายด้วยอาการอดเอื่อนว่า "พวกเรามีตั้งสามคน จะเข้าไปในเทวาลัยมือเปล่าได้กระไร"

ธนวลจะจึงตัดบทว่า

"เอาเถอะ พี่จะเข้าไปก่อน แล้วเจ้าค่อยตามเข้าไปทีหลังก็แล้วกัน"

กล่าวจบเขาก็เข้าไปในเทวาลัย เพื่อถวายการสักการะ

เมื่อเขาเข้าไปแล้วก็กระทำอัญชลีต่อพระแม่เจ้า และกระทำสมาธิจิตเพ่งเฉพาะพระเทวีผู้มีลิลิแปดกร ถืออาวุธครบครันกำลังประหารมโหฬารอยู่ พลันดวงจิตก็ทวมทนมด้วยแรงศรัทธาและภักดี ชายหนุ่มเขาไปหมอบแทบบัวบาทของนางซึ่งกำลังประทับทานพ (อสุรจำพวกหนึ่งในนิทาน) ร่ายอยู่ และร่ำวกับตักอยู่ในหัตถ์แห่งชะตากรรมอันผู้ฝันมิได้ เขาก็กล่าวแก่ตัวเองว่า "คนทั้งหลายต่างก็ถวายพหุกรรมต่อพระเทวีด้วยสัจธรรมชีวิตต่าง ๆ ก็เราเองละ เมื่อแสวงหาวิมุติ(การเข้าถึงความหลุดพ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า) ในองค์พระแม่เจ้าแล้วจะรื้ออะไรเล่า ทำไมไม่สังเวทชีวิตของเราเพื่อพระองค์ด้วยใจภักดีแท้จริง"

หลังจากใคร่ครวญดังนี้แล้ว ธนวลก็หันมองไปมาแลเห็นดาบเล่มหนึ่งชูอยู่ข้างแท่นพระเทวี คงจะเป็นสมบัติของพญาริวกุญชรผู้ก่อนนำมาถวาย จึงหยิบดาบนั้นมาถือไว้ แล้วผูกผมเข้ากับเชือกกระบัง ยกดาบขึ้นฟันฉับศีรษะหล่นกลิ้งลงบนพื้นทันที

ฝ่ายน้องภรรยาของธนวลจะคอยอยู่ข้างนอกเป็นเวลานานไม่เห็นพี่ชายกลับออกมา จึงเข้าไปตาม แลเห็นนอนหงายศีรษะขาดก็ตกใจ บังเกิดความรู้สึกประหลาดใจเป็นลนพ และในทามกลางความอัศจรรย์ใจนั้นเอง ชายหนุ่มก็ตัดศีรษะของตนขาดจากวางด้วยดาบเล่มที่ไชประหารธนวลจะนั่นเอง

ฝ่ายนางมัทนสุนทร เห็นคนทั้งสองหายเข้าไปข้างในเทวาลัยช้านานก็ร้อนใจ ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงติดตามเข้าไปข้างใน และเห็นศพของสามีและน้องชายนอนหงายอยู่ไร้ศีรษะ ก็ตกใจแทบชีวิตจะออกจากวาง ร้องว่า

"ตายแล้ว เกิดอะไรขึ้นนี่ ข้าต้องถึงความฉิบหายแน่ ๆ"

นางค่อยยืนกายขึ้น แลดูศพของคนทั้งสอง และร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเสียใจ พักหนึ่งจึงตั้งสติได้ รำพึงแก่ตนเองว่า "ชีวิตนี้จะมีประโยชน์อะไรแก่เขาต่อไปเล่า" คิดดังนี้จึงกล่าวแก่เทวรูปพระศิวะว่า

"โอ พระเทวีเจ้า พระผู้ทรงความสำคัญอันเอกอุษฏกเหนือเทพอื่นใด พระผู้ทรงความบริสุทธิ์และเจ้าแห่งกฎอันศักดิ์สิทธิ์ พระผู้เป็นนอร์รภาค (ครึ่งสู่นครึ่งหนึ่ง) แห่งพระวิษณุเป็นพระสวามี พระผู้เป็นสรณะแห่งสตรีทั้งมวลในสากลโลก พระผู้ขจัดความโศกศัลย์ให้สิ้นไป โอ พระเทวี เหตุไฉนพระองค์จึงทรงพรากน้องและสามีของข้าไปเสียเล่า พระองค์ไม่ควรทำแก่ข้าถึงเพียงนี้เลย เพราะข้าเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์และภักดีของพระองค์ตลอดมาไม่เคยเปลี่ยนแปลง ขอให้โปรดฟังคำของข้าสักนิด ข้ากำลังจะละร่างนี้ซึ่งมีแต่ความเศร้าหมองอันไม่อาจจะทานทนต่อไปอีกได้ ข้าขอพระพระแม่เจ้าสักอย่างคือ ไม่ว่าข้าจะเกิดในชาติใดภพใด ขอให้คนทั้งสองนั้นไปเกิดเป็นสามีและน้องของข้าในทุก ๆ ชาติเกิด"

เมื่อกล่าวสุดดึกถาต่อเทวรูปพระเทวีดังนี้แล้ว นางก็ล้มลงกราบอีกครั้งหนึ่ง แล้วเอาเทวาลัยมาประดิษฐานเป็นบ่วง ชายข้างหนึ่งผูกไว้กับกิ่งโศกแล้วยื่นคอสอดเข้าไปในบ่วง ทันใดนั้นก็มิเสียงลอยมาในอากาศว่า "อย่าทำดังนี้เลย ลูกเอ๋ย แม่พอใจอย่างยิ่งแล้วในความกล้าหาญอันหาที่เปรียบมิได้ของลูก แม่เจ้าจะเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งก็ตาม ขอให้บ่วงนี้จึงตอคอของสามีและน้องชายของเจ้าเข้ากับราง และด้วยพรของข้า ขอให้คนทั้งสองกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นอีกเกิด"

เมื่อนางมีทนต์สนธิได้ฟังดังนั้น นางก็ปล่อยบ่วงให้ตกลงบนพื้น รีบวิ่งกลับมายังศพของคนทั้งสองด้วยความดีใจ แต่ด้วยความงูกละหุกตะลือตะลานและไม่ทันสังเกตสิ่งที่นางกำลังกระทำอยู่ ทำให้นางตอศิวะสามีเข้ากับรางน้องชาย และตอศิวะน้องชายเข้ากับรางสามี ทันใดคนทั้งคู่ก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมา ไม่มีร่องรอยบาดแผลใด ๆ แต่ศิวะกับรางนั้นสับกันเป็นคนละคน

แล้วทั้งสองชายก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนให้ฟังซึ่งกันและกัน และต่างก็ปลอบปล้ำยินดีที่ได้เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง และหลังจากการบูชาพระเทวีแล้ว ทั้งสามคนก็ออกเดินทางต่อไป แต่นางมีทนต์สนธิผู้เดียวมีความรู้สึกวามางใดทำผิดเสียแล้วในการสับหัวสับร่างบุคคลทั้งสอง และจนปัญญาไม่รู้ว่าจะทำฉันทดี

"โอ ราชะ" เวตาลกล่าว "โปรดทรงวินิจฉัยฉันด้วยเถิดว่า คนทั้งสองที่คืนชีวิตมานั้น คนไหนเป็นน้อง และคนไหนเป็นสามีของนาง ถ้าทรงรู้แล้วแต่ไม่ยอมพูดก็โปรดทรงทราบเถิดว่า ผลลัพธ์คือคำสาปจะตกอยู่แก่ใคร"

เมื่อพระราชชาติวิกรมเสนได้ฟังเรื่องราวโดยตลอด และถูกเวตาลตั้งคำถามอย่างนั้น ก็ผลพระองค์ตรัสออกไปว่า

"ในสองคนนี้คนใดก็ตามมีศิวะของชายผู้เป็นสามีติดอยู่ ก็คนนั้นแหละควรเป็นสามีแท้ ๆ ของนาง เพราะหัวเป็นส่วนสำคัญที่สุดของร่างกาย และเป็นสิ่งที่ทำให้คนเราจำได้ว่าใครเป็นใคร การที่จะชี้ว่าใครเป็นใครก็ต้องดูที่หัวของคนคนนั้นแหละ"

เมื่อพระราชชาติวิกรมเสนได้ฟังแล้วเวตาลก็หัวเราะด้วยความขบขัน ผลจากอภิมหาของพระราชชาติกลับคืนไปสู่ที่ฟ้านักของตน ทำให้พระราชชาติต้องเสด็จกลับไปตามตัวมันอีก